

[Hans Rasmussen.]

maltrakteret af de Herrer Demonstranter eller deres Anførere, at et Par Stykker fik Hjernerystelse og flere af dem i lang Tid var utjenstdygtige, saa nytter det ikke, at man kommer her og vil fremstille det, som om de tiltalte og dømte og den Borgerrepræsentant, der her er Tale om, er saadan nogle skikkelige Søndagsskolebørn, der blev overfaldet af væmmelige Politibetjente.

Nej, de har sandelig været ude om det, som de er blevet Genstand for, og det forekommer mig, at det er et ganske mærkværdigt Klynkestandpunkt, man indtager, naar disse Fortropper for den særlig fremskridtsvenlige Arbejderklasse her møder op og spørger Regeringen, hvad den agter at gøre.

Det er jo ikke første Gang, at Folk i offentlige Stillinger har været ude i den Situation, at en Dom er overgaaet dem, og at de har mistet Friheden et Stykke Tid. Nej, vi har oplevet adskilligt af dette, og jeg mindes — det ligger dog ikke saa forfærdelig langt tilbage —, at nuværende Landstingsmand, Redaktør Simonsen, Aarhus, for en Del Aar siden maatte finde sig i at sidde det meste af en Sommer bag Laas og Slaa i Arresten i Aarhus, hvor han maatte afsones en Dom, der overgik ham for en Forseelse, han var kommet ud for ved at være ansvarlig Redaktør af „Demokraten“ i Aarhus. Der var ikke den Gang noget Menneske i Landet, heller ikke nogen Socialdemokrat, der kom ind paa den Tanke, at nu skulde der rejses Aktion i Rigsdagen, nu skulde Landets Offentlighed ulejliges med Spørgsmaal om, hvad den da siddende Regering maatte agte at foretage i den Anledning, at en folkevalgt Repræsentant maatte sidde i Arresten. Nej, ingen kom ind paa noget saadant, det faldt ingen ind.

Og der har været andre lignende Lejligheder, som ingen har fundet Anledning til at benytte paa en saadan Maade, som de Herrer Forespørgere har gjort det her ved denne Lejlighed. Man skal mindst muligt tale om personlige Sager, men jeg tillader mig alligevel i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at jeg for en Menneskealder siden som Fagforeningstillidsmand har været ude for dette at paadrage mig en Dom, fordi jeg offentligt havde tilladt mig at kritisere Folk, der stod i et daarligt Forhold til vor faglige Organisation. Det var vanskeligt for mig at betale Bøden, den skulde afsones, og det lykkedes først i sidste Øjeblik at undgaa dette. Jeg havde allerede den Gang et offentligt Hverv og imødesaa den Situation, at det maaske

kunde komme til at virke generende. Men jeg ved, at lige saa lidt som jeg selv, lige saa lidt var der nogen af dem, der havde valgt mig, der kom ind paa den Tanke, at det, der her fandt Sted, var noget, der kunde benyttes som Anledning til at rejse nogen som helst offentlig Aktion.

Nej, jeg tror, at den almindelige Fremgangsmaade har været den, at man, naar der er sket noget saadant, tager de Følger, der nu en Gang følger med den Slags Ting, og ikke bærer sig ad som de Klynkepotter, der nu kommer rendende til Rigsdagen og spørger, hvordan man skal bære sig ad for at faa Havnearbejder Viggo Lund Poulsen til at indtage sit Sæde i Borgerrepræsentationen. Det kunde for øvrigt være interessant at kende lidt nærmere til, hvor stærke Ønskerne er hos de Herrer Kommuniste med Hensyn til at faa den paagældende Mand til at indtræde som Medlem af denne Forsamling. Der er adskillig Tale om her i denne gode Stad, at det egentlig er en anden, man har ønsket anbragt paa dette Sted, men det er jo muligt, at vi herom kan faa lidt nærmere Oplysning, naar den ærede Ordfører for Forespørgerne paa ny maatte finde Anledning til at tage Ordet.

At kalde det, der her er foregaaet, og hvorved Betjente er blevet skamslaaet, da de var ude i deres lovlige Ærinde for at gøre opmærksom paa, at Demonstranternes Anførere og Talere ikke havde Lov til at opholde sig paa en privat Trappe, en Trappe, tilhørende et Selskab, der havde bedt om at blive fri for den Invasion paa privat Ejendom, som der her er Tale om, at kalde det for en politisk Aktion, at sætte det i Forbindelse med de Ting, man tænker paa, naar man skriver et Program, hvori der er Tale om politiske Forbrydelser, synes jeg er et Vidnesbyrd om manglende Begreber.

Det forekommer mig, at man maa være mærkelig indstillet, naar man kan bære sig ad paa den Maade, og jeg vil sige til de ærede Forespørgere, at de, hvis de agter at gøre Forsøg paa for Alvor at sammenligne Optrinnet paa Grønttorvet og den Sag, der er fulgt derefter, med de Ting, der f. Eks. fandt Sted her i 70ernes Begyndelse, eller at sammenligne de den 14. Januar dømte med Pio, Brix og Geleff, gør de sig skyldige i noget, man rundt omkring i danske Arbejderkredse vil bede sig fritaget for; man vil sige: det hører ingen Steder hjemme, der er jo ikke mindste Rimelighed i det, man i saa Henseende foretager.

Det, man her har været Vidne til, var et fornyet Misbrug fra kommunistisk Side af de arbejdsløse, en Gentagelse af det,